

תת"ע 2644/02/19 - איברהים לואי נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

תת"ע 2644-02-19 מדינת ישראל נ' לואי
תיק חיצוני: 60250558164

בפני	כבוד השופטת שרית זוכוביץ-אורי
מבקש	איברהים לואי
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

החלטה

בפני בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר התייצבות המבקש ביום 8.4.2019.

המבקש קיבל דוח מסוג הזמנה לדין שמספרו 60250558164 המייחס לו עבירה של נהיגה במהירות מעל המותר בניגוד לתקנה 54(א) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961 ביום 9.1.2019.

ביום הדין לא התייצב המבקש בבית המשפט, ומשכך נשפט בהעדרו ונגזרו עליו פסילה של 30 ימים בניכוי 30 ימי פסילה מנהלית (ללא פסילה בפועל), 3 חודשי פסילה על תנאי למשך 3 שנים וקנס בסך 1,500 ₪.

טענות הצדדים

טענות המבקש

המבקש טען כי סבר לתומו שבפסילת רישונו למשך 30 ימים במעמד קבלת הדו"ח, נסגר התיק כנגדו.

המבקש כפר במיוחס לו וטען כי לזכותו עומדים סיכויי הגנה טובים. לטענתו, קיימים בדו"ח פגמים והם, אי ציון מצב התנועה לפני ובעת האכיפה, אי ציון המרחק בו הבחין השוטר ברכב וכיצד עצר אותו, אין התייחסות לתמרורים, השוטר לא הפעיל את מכשיר האכיפה בהתאם לנוהל, טופס הכיול אינו חתום וחלק מהמשבצות בו לא מולאו כדין לרבות רישום מספר העמוד וציון התקינות.

טענות המשיבה

המשיבה טענה כי המדובר בדו"ח מסוג הזמנה לדין שנמסר לידי המבקש. לטענתה, שכחה או בלבול אינם מצדיקים את ביטול פסק הדין שניתן כנגד הנאשם בהיעדרו.

דין והכרעה

סעיף 126 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 קובע כי באין הוראה אחרת בחוק, דרך המלך עמוד 1

בהליכים פליליים מורה על קיום דיון בעניינו של נאשם. כדברי כב' השופט שהם בע"פ 1903/99 חסין נ' מדינת ישראל מיום 7.4.2008:

"העיקרון המנחה בהליכים פליליים- אשר יש הסבורים כי ניתן לו אף מעמד חוקתי- הוא כי דיון יתקיים בנוכחות הנאשם, נוכחות זו דרושה לשם קיומו התקין של המשפט כמו גם לשם מראית פני הצדק והבטחת אמון הציבור בהגנות ההליך הפלילי".

לכלל זה קיימים מספר חריגים שאחד מהם מעוגן בסעיף 240(א) לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב-1982 (להלן: "**החסד"פ**") הקובע כי בעבירות הקלות המוגדרות בו, ניתן לדון את הנאשם שלא בפניו, ככל שבית המשפט סבור כי לא ייגרם לו בכך עיוות דין.

כאשר נאשם הוזמן לדיון כדין ואינו מתייצב רואים אותו כמודה בעובדות הנטענות בכתב האישום.

סעיף 130 (ח) לחסד"פ קובע כי נאשם שאינו מתייצב למשפטו ונדון בהעדרו רשאי לבקש ביטול פסק דין, אולם יהיה עליו להוכיח אחד משני תנאים חלופיים. תנאי אחד הוא כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו והתנאי השני הוא כי ביטול פסק הדין דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ולעניין זה ראו רע"פ 9811/09 סמימי נ' מדינת ישראל מיום 29.12.09 בו נקבע כי:

"לכל אדם הזכות ליומו בבית המשפט, ואולם זכות זו אינה מוחלטת ואין לאפשר ניצולה לרעה. היעדר התייצבות של אדם מדיון אליו זומן כדין עלולה להוביל לתוצאה כי יורשע בדין ודינו ייגזר, כשם שארע בעניינו. משכך היה, הנטל הוא על המבקש לבטל את פסק הדין להראות כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או כי הביטול דרוש כדי למנוע עיוות דין כשם שמורה סעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982".

קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות הנאשם

המבקש טען כי נוכח פסילת רישיונו במעמד ביצוע העבירה סבר כי התיק נגדו נסגר.

אין בידי לקבל את טענתו של המבקש. ההזמנה לדיון נמסרה למבקש במועד ביצוע העבירה והוא אישר את קבלתה באמצעות חתימת ידו.

בהתאם להלכה, שכחה או בלבול, אף אם אירעו בתום לב, אינן יכולות לעמוד לבדן כסיבות המצדיקות אי התייצבות לדיון שנקבע בעניינו של נאשם, כאשר דין דומה יחול גם באשר לטעות משרדית של עורך הדין המייצג אותו או לגבי טעות הנובעת מחוסר תשומת לב של הנאשם עצמו (רע"פ 9142/01 איטליא נ' מדינת ישראל מיום 2.10.2003, ע"פ 4448/09 קמר יעקב, עו"ד נ' מדינת ישראל מיום 27.7.2009, רע"פ 3518/15 אבטה מלקמו נ' מדינת ישראל מיום 8.6.2015, רע"פ 9109/17 מקסים סדובי נ' מדינת ישראל מיום 19.12.2017).

על המבקש היה, לכל הפחות, לעיין במסמכים שקיבל שכן אם היה עושה כן היה מגלה כי הוא מוזמן לדיון. משלא עשה כן אין לו אלא להלין על עצמו.

המבקש לא פירט בבקשתו סיבה מוצדקת נוספת להיעדרותו מהדיון, וכן לא צורפו אסמכתאות לכך.

בנסיבות אלה אני קובעת כי ההזמנה לדיון נמסרה למבקש כדן וכי לא קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבותו בדיון.

חשש לעיוות דין

גם במצב בו לא קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבותו של המבקש ניתן לבטל את פסק הדין שניתן בהיעדרו ובלבד שהדבר דרוש לשם מניעת עיוות דין (רע"פ 6165/17 **סעדא נ' מדינת ישראל** (24.4.2018)).

המבקש טען כי לזכותו טענות מהותיות שיש בהן לשפוך אור על עובדות כתב האישום.

ככלל, ביטול פסק דין שניתן בהיעדרו של נאשם בשל החשש לעיוות דינו יעשה לאחר שהצביע על שיקולים כבדי משקל העשויים להביא לשינוי תוצאות פסק דינו (רע"פ 1911/18 **עמיד גיש נגד מדינת ישראל** מיום 27.5.2018).

הלכה היא כי אין די בעצם כפירה בביצוע העבירה כדי להקים טענה של עיוות דין. יתרה מכך, גם אם היה המשיב מעלה טענות של ממש להגנתו מוטלת על בית המשפט חובה לבחון אותן בזהירות של ממש. קבלת טענה זו משמעותה כי כל מי שיש לו הגנה טובה יכול שלא להופיע לדיון שנקבע בעניינו ולאחר הרשעתו וגזירת דינו יוכל לגרום לביטולו של גזר הדין (ע"פ 2119/02 **כהן עופר נ' מדינת ישראל** מיום 14.4.2002, רע"פ 1773/04 **אלעוברה אסמעיל נ' מדינת ישראל** מיום 23.2.2004). כפירתו של המבקש במיוחס לו הינה כללית ואינה כוללת אסמכתאות לביסוסה ולהוכחתה לרבות לעניין טופס כיוול מכשיר האכיפה.

לפיכך אני קובעת כי אי ביטול פסק הדין לא יגרום לחשש לעיוות דין למבקש.

לנוכח האמור ומכוח עקרון סופיות הדיון הבקשה נדחית.

מזכירות תשלח ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, כ"ב ניסן תש"פ, 16 אפריל 2020, בהעדר הצדדים.